

BLONCKA

NA STEZCE ČESKEM

Lucie Vidličková

Bloncka na Stezce Českem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Lucie Vidličková
Bloncka na Stezce Českem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lucie Vidličková

BLONCKA

NA STEZCE ČESKEM

● ■ pointa

Věnováno synovi Tomášovi, který ve mě jako jediný věřil. Věřil, že zdolám Stezku Českem, i že o své cestě dopíšu a vydám knihu. Věřil ve mě i ve chvílích, kdy já sama jsem si nevěřila. Děkuji Ti, Tome.

S láskou máma

„Jediná cesta, které budete litovat, je ta,
kterou nepodniknete.“

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji rodičům, že mě přivedli na svět, přestože mě vůbec neplánovali, a že mě ve 3. třídě přihlásili do knihovny. Tehdy vzplanula má láska ke knihám.

Děkuji paní učitelce Špaňhelové, že mě v 1. třídě naučila číst a psát.

Děkuji Martinovi Úblovi a jeho týmu, že Stezka Českem vznikla, a že mě z ní mohly bolet nohy.

Děkuji neznámému fanouškovi, který se jako první v půlce mé cesty zeptal, jestli bych nechtěla napsat knihu o svém putování. Dnes už nevím, kdo to byl, ale pokud se vám moje kniha nebude líbit, obraťte se s důvěrou na něj a stěžujte si jemu.

Děkuji také kávě Segafredo, že mě při psaní knihy udržovala v bdělém stavu a čokoládě Orion, která mě už v pět ráno dokázala pozitivně naladit.

Děkuji mému muži, že se mě každý den, už od prvního, ptal, jestli už píšu doslov. Štval mě tím tak moc, že jsem knihu raději dopsala.

V neposlední řadě děkuji všem, kteří se na vydání knížky jakkoliv podíleli, ať radou, či finančně, a nebo vlastním příběhem. Na rovinu, některé rady jsem si vzala k srdci a na některé jsem se vyprdla, aby bylo jasno.

A na závěr děkuji všem fanouškům FB Bloncka na cestách, kteří mě podporovali a pořád dokola se ptali, kdy už kniha vyjde. Tak teď už vychází a můžete si ji konečně koupit.

Bez Vás všech by kniha nevznikla.

S láskou k horám Bloncka na cestách

PŘEDMLUVA

Lákají vás dálkové přechody hor, ale nemáte odvahu pustit se sami do světa? Máte chuť vyrazit a nevíte, jestli to zvládnete? Potom vám může být moje kniha inspirací, motivací i nástrojem ke zvládnutí svého snu – vydat se na pouť a úspěšně ji dokončit.

Kniha „Bloncka na Stezce Českem“ bude vyprávění jedné obyčejné „Bloncky na cestách“. Dozvíte se, jak jsem se v Praze na podzim roku 2021 nechala k cestě inspirovat Martinem Úblem – tvůrcem Stezky Českem. Jak jsem se pak definitivně zbláznila a rozhodla se poprvé na „stará kolena“ (rozumějte, v té době mi bylo 44 let) vyrazit na 1000 km dlouhou pouť po naší nádherné republice. Jak jsem se na cestu připravovala. Co jsem si s sebou všechno sbalila, abych pak následně několik dnů hledala poštu a to nepotřebné odesílala domů. Dozvíte se, kudy jsem šla, co jsem zažila, kde jsem spala, kolik mě to stálo, kdy jsem jen o chlup utekla medvědovi a stádu divokých prasat. Proč jsem klečela před bankomatem a objímala ho, kolik jsem měla puchýřů, kolikrát jsem zmokla a kolikrát jsem to chtěla vzdát. Dám vám rady a tipy, jak pouť přežít a nezbláznit se. A věřte, že Stezku Českem může jít každý.

No, možná ji nemůže jít každý, ale každý si o ní může alespoň přečíst třeba v mé knize. Budu tady s vámi sdílet své zážitky z cesty i setkání s anděly, kteří mi na Stezce několikrát nezištně pomohli. Barvitě vám popíšu útrapy, které mě potkaly, a jak jsem se s nimi vypořádala. Podělím se s vámi o své nejtajnější myšlenky, které mě cestou napadaly. A možná vás i pobavím, jelikož věřím, že je mezi vámi spousta dobrodinců, kteří se rádi zasmějí na můj účet, protože jsem cestou zažila opravdu hromadu úsměvných i humorných událostí. Ale pokud nemáte legraci rádi, tak raději mou knihu odložte, neboť já beru život jen s nadhledem a s humorem. Směju se ráda a často a nejvíce se řehtám sama sobě.

STEZKA ČESKEM

Může jít každý

První oficiální přechod Česka – 1000 kilometrů severní a 1000 kilometrů jižní trasou.

Stezku Českem může jít každý. Je jen na vás, kdy, kde a jak se na cestu vydáte. Můžete ji jít vcelku severní nebo jižní trasou, nebo po jednotlivých úsecích. Rozdělit si ji na víkendy. Ze západu na východ nebo naopak. Po chatách nebo se stanem. Pomalu, rychle, nebo třeba běžet.

Stezka Českem je nekomerční projekt party nadšenců, kteří se spojili s Klubem českých turistů a společně vám nabízí možnost vyrazit na krásnou a zajímavou cestu přes celou naši republiku.

Na stránkách (www.stezkaceskem.cz) naleznete veškeré potřebné informace k tomu, abyste mohli vyrazit: podrobnou kilometráž jednotlivých úseků, natriasované mapy, tipy, jak začít, a vše další. Pokud byste chtěli vědět více informací – třeba aktuální stav cesty, tipy na přespání, jak je to s vodou..., najdete nejaktuálnější informace od těch nejpovolanějších – tedy ostatních dobrodruhů – na facebookových stránkách Stezka Českem, kde vám ostatní rádi poradí.

JAK TO VŠECHNO ZAČALO? STEZKA ČESKEM – MOJE SANTIAGO

První myšlenka zdolat Stezku Českem přišla na Festivalu Obzory 2021 v Praze, kde jsem vyslechla přednášku Martina Úbla o tomto dálkovém treku. Martin o projektu Stezky Českem tak zaníceně a vtipně vyprávěl, že si mě okamžitě získal. Říkala jsem si: „Ten chlap přišel na geniální myšlenku – propojit stávající turistická značení, a vytvořit tak dálkovou trasu kolem celé České republiky.“ No, co vám budu povídat, okamžitě jsem se zamilovala, ne do Martina, ale do myšlenky zvládnout tento dálkový přechod.

Vždycky jsem totiž snila o tom projít nějakou poutí a nejmíc mě lákala ta do Santiagu de Compostela. Jen nebyl nikdo, kdo by se mnou šel. Ten, kdo měl chuť, neměl čas a ten, kdo měl čas, zase neměl chuť a sama jsem si netroufala odjet do zahraničí a absolvovat tak dalekou cestu. Co když se mi něco stane? Jak se z té dálky dostanu domů třeba se zlomenou nohou? Opravdu budu mít kde spát? Domluví se tam v pohodě? Španělsky neumím a jediná cizojazyčná věta, kterou si ze školy pamatuji – „Voulez vous coucher avec moi ce soir?“ „Chcete se mnou dnes večer spát?“ – mi asi stačit nebude. Přepadaly mě různé myšlenky a strachy, a tak jsem o pouti raději jen snila doma na gauči.

Snila jsem o tom, jak musí být osvobozující neřešit každodenní starosti a povinnosti a nemuset reagovat na přání a potřeby všech okolo. Snila jsem o tom nic nemuset a jenom být.

A pak sedím na přednášce Martina o dálkovém přechodu u nás a začínám se usmívat. Uvědomuji si, že TO JE ONO. STEZKA ČESKEM. MOJE SANTIAGO.

Říkala jsem si: „Lucko, udělej si konečně dovolenou po svém. Přestaň se pořád ohlížet na to, co chce a potřebuje rodina. Neboj se, že umřou hladu, když jim nenakoupíš a neuvaříš. Nestarej se o to, kdo bude doma udržovat pořádek. Přestaň se zabývat tím, co tomu řekne okolí. Chceš vyrazit na pout? Tak jdi.“

A tak jsem šla. No, zatím jsem tedy nešla, jen jsem se skálopevně rozhodla, že půjdu.

Začala jsem se těšit, jako malé dítě na Vánoce. Abyste rozuměli, vždycky když jsme někam vyjžděli s rodinou, nestačila jsem se tou naší krajinou kochat. Dojímal mě rozsáhlé lesy a pole, malebné vesničky s kostelíky a rybníky uprostřed návsi a louky plné kvítí. Pokaždé jsem si říkala, jak u nás máme krásně, a že je škoda, že jsme tudy ještě nešli pěšky, a jak by bylo fajn to tady prochodit. Prostě a jednoduše miluji naši nádhernou zem a chtěla jsem ji poznat blíž. Pomalu, pěšky.

Těšila jsem se, že tu naši republiku prozkoumám a zároveň si splním svůj sen – PROJÍT POUŤ – MOJE SANTIAGO – STEZKU ČESKEM.

S Martinem Úblem

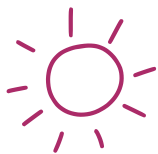
PŘÍPRAVY A BALENÍ

Někdy po Novém roce jsem lehce začala s přípravami. Rozhodla jsem se, že o prázdninách 2022 zvládnu severní větev Stezky – 1000 km – pěšky, a že v roce 2023 projedu jižní větev Stezky – 1000 km – na kole.

Zamyslela jsem se, co tak s sebou budu potřebovat a cvičně jsem se zkusila sbalit. Jsem přece stará skautka a na trek se dokážu lehce sbalit, ne? Tak ne. Uvědomila jsem si, že na treku – kdy jdeš přírodou a vše potřebné k životu a přežití si neseš na svých zádech – jsem byla naposledy ve třinácti letech.

Pokud jsme totiž jezdívali na hory (a jezdívali jsme často), měli jsme zajištěnou chatu či penzion, odkud jsme dělávali výpravy do okolí. Drželi jsme se hesla: „Když máš VISA kartu, nemusíš spát ve stanu.“

Jenomže teď chci spát ve stanu, PŘESTOŽE mám VISA kartu. Možná si řeknete, že jsem se totálně zbláznila, lézt v mém věku do stanu jako do tanku, chtít spát na zemi, mýt se v potoce či v rybníku, jíst z ešusu a tahat se s tím obřím báglem. Tak já vám něco prozradím, ale nikomu to neříkejte, nebo mi ty děti ve školce už nesvěří – zbláznila jsem se a musím říct, že neznám lepší dovolenou.

*Stan
Jurek Ulli 2*

Když si totiž nesete svůj stan, spacák, vařič a jídlo, jste volní jako ptáci. Bože, to je ale blbá věta. Když to čtu, vidím najednou ptáka s batohem, stanem, spacákem a tak, a ten moc volně nevypadá, vlastně ho pod tím nákladem není ani vidět, natož aby s tím někam letěl, a ještě k tomu volně. Ale což. Jste volní jako ptáci. Nejste vázáni nějakým místem – ubytováním, netlačí vás čas. Jdete tak dlouho, a tak daleko, kam vás nohy donesou, vše podstatné a důležité si nesete s sebou, ustelete si tam, kde se vám to líbí, jíte s výhledem na hory, a přestože vás koušou komáři a mravenci, jste šťastní.

A jak tedy vypadalo zkušební balení? Počkala jsem, až nebude nikdo doma, aby mi do toho nemluvili a nesmáli se mi, připravila jsem si na hromadu vše potřebné – respektive vše, co jsem si myslela, že budu na přechodu potřebovat, a jala jsem se to nacpat do batohu.

Jejda, během dvaceti minut jsem byla totálně zpocená a vyřízená poté, co jsem do batohu narvala jen obří spacák a tunu oblečení. Stočenou karimatku, která velikostí vypadá jako protiraketová střela, jsem přidělala zvenku. Stan jsem chtěla připevnit z druhé strany batohu, jenže jsem vzápětí zjistila, že ten, který máme doma a opatrujeme ho jako oko v hlavě, je cca půl století nefunkční. Je těžký jako pytel brambor, impregnace je nějaká svařštělá, stan divně zapáchá, a hlavně do něj teče. No nic, to vyřeším potom. Co mě ovšem vyděsilo nejvíc, byl fakt, že 65 l batoh byl plný k prasknutí a vedle mě na zemi ležela lékárnička, ručník, hygiena, vaříč, ešus, jídlo, voda a dalších asi sto věcí. Tak takto by to nešlo. Všechno budu muset přehodnotit.

Sedám k počítači, hledám informace, prohlížím videa a recenze na YouTube, vzpomínám na přednášku Nalehko a uvažuji, jak můžu sobě i batohu ulehčit. Tato fáze trvá cca měsíc až dva. Děs, co? Holt nekoupím hned něco na první dobrou, dlouze se tím zabývám, píšu si pro a proti, studuji materiály a praktičnost, a nakonec to zabiju tím, že to sháním v barvě, co se mi líbí – v růžové. Zkrátím to, kvalitní stan ani spacák v růžové barvě neseženete, takže další měsíc bojuju s hlavou a přemlouvám ji s tím, že růžové sny se mi můžou zdát i v zeleném stanu a v modrém spacáku. Grrrr. Fáze jedna ukončena a nastává fáze dvě, probrat to s Markem a nakoupit.

Po několika hádkách a téměř dvou rozvodech s Marýskem, coby mým horským (s)vůdcem, který jezdí na hory už bezmála sto let a ví všechno nejlépe, jsme pořídili odlehčený stan pro dva Jurek Ulli 2. Je malý, lehký a skladný jako já. Má jen dvě kila a já ho miluju, neboť ho sama bez větších potíží postavím za pět minut.

Další měsíc si za vydržené prémie kupuji lehoučký péřový spacák Sir Joseph a nafukovací pidi karimatku. Spacák je naprosto bombastický, a dokonce i zmrzlině jako jsem já, je v něm teplo.

Spacák s vetřelcem

Poté jsem začala studovat itineráře, které jsou spolu s mapami ke stažení na www.stezkaceskem.cz. V itineráři jsou zaznamenána zeměpisná místa, přes která vede Stezka a číslo kilometru, na kterém se nachází. U jednotlivých míst je pak popis toho, co zde najdete (potraviny, restauraci, penzion, ubytování, Trail Angela, studánku, přístřešek a jiné). Pokud místo vyžaduje více upřesňujících informací, je to uvedeno v poznámkách. Itineráře jsou průběžně opravovány a doplňovány.

Mapy.cz doporučuji stáhnout offline a při samotném putování je lepší mít v mobilu zapnutý režim letadla. Telefon se nevybívá tak rychle, jelikož pořád nehledá signál a mapy bezvadně fungují i tak.

Ovšem když jsem se balila já – dinosaurus na cestách – rozuměj, už nejsem nejmladší, přibalila jsem si k mobilu a aplikaci mapy.cz také papírové mapy, které máme doma. A pro rychlejší orientaci v nich jsem si zvýrazňovačem vyznačila trasu. Dnes vím, že bylo zcela zbytečné tahat je s sebou. Ale tenkrát mi to přišlo jako dobrý nápad.

A kdo jsou Trail Angels – andělé na cestě, o kterých píše výše? To jsou lidé, kteří dobrovolně a bezplatně pomáhají poutníkům na Stezce. Někteří andělé nabízejí možnost vysprchování se, nabití elektroniky, vyprání, nebo třeba usušení věcí. Jiní zase poskytnou ubytování. Buď si u nich na zahradě můžete postavit stan, nebo vás nechají přespat u nich doma. Záleží samozřejmě na možnostech a ochotě jednotlivých dobrovolníků. Ale ať už pomohou jakkoliv, pro mě JSOU TO SKUTEČNÍ ANDĚLÉ, NEBOŤ KDO DNES PRO CIZÍHO ČLOVĚKA UDĚLÁ NĚCO JEN TAK, BEZ NÁROKU NA ODMĚNU? JENOM ANDĚL.

MŮJ SEZNAM NA STEZKU ČESKEM

Marek mi řekl: „Jestli se nedokážeš sbalit do jednoho batohu, tak ani nikam nechod.“

To je ovšem výzva! A jak to dopadlo? Ufff, je to taaam, vše v jednom batohu. Stan, spacák, karimatka, věci na spaní, jídlo, pití, věci na vaření, oblečení, hygiena, mapy, lékárnička i MAKE-UP. Ovšem batoh má sedmnáct kilo, takže sháním šerpu. Mám obrovský problém ten batoh na záda být jen nahodit. Jak s ním půjdu, netuším, ale mám vše v jednom batohu.

„Marýsku, dokázala jsem to, JUPÍ.“

Takže, co jsem měla s sebou a jak moc jsem to potřebovala?

Vypadá to jako seznam na školu v přírodě, který jsme mívali vylepený v kufru, ne?

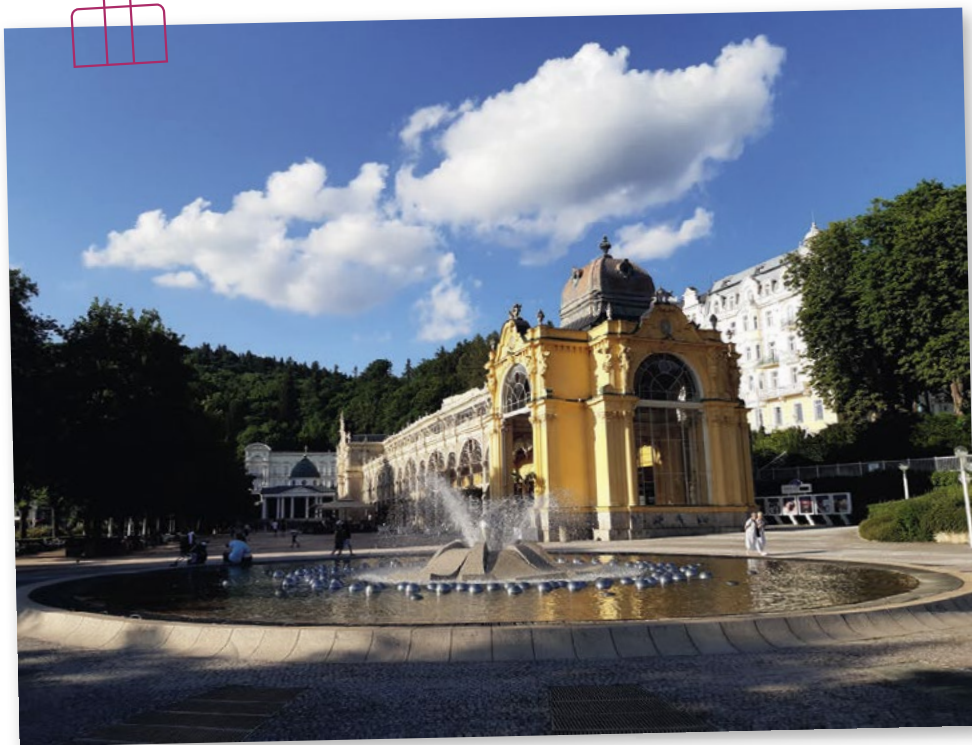
- ✓ Batoh – Osprey 65 l, Aura AG, dámský, já mám velikost S, s antigravity systémem, 2100 g
- ✓ Stan – Jurek Ulli 2200 g
- ✓ Nafukovací karimatka Husky, 320 g
- ✓ Spacák – Sir Joseph Paine, 170 cm, prachové peří, 650 cuin/oz, -2,5 stupňů komfort, -8 stupňů limit, -25 stupňů extrém, 1000 g
- ✓ Nafukovací polštářek, 50 g
- ✓ Věci na spaní (triko s krátkým rukávem, bavlněné krátké legíny, chlupaté teplé ponožky), 300 g
- ✓ Čelovka – téměř jsem ji nepoužila, jelikož bylo dlouho dobře vidět a spát chodím se slepicemi, ale nejela bych bez ní, 70 g
- ✓ Podprsenka sportovní – příležitostně ji peru – dle smradu a počtu much, které mě obletují, jinak ji mám stále na sobě, 110 g
- ✓ Kalhotky – 4 ks, velikosti kapesníku, ty použité peru každý večer, další den je pak suším na batohu, 100 g
- ✓ Ponožky – 4 ks, každý večer seberu veškerou odvahu a ty použité peru, další den je pak suším na batohu, cestou jedny vyhazuji a kupuji nové, 100 g
- ✓ Kompresní návleky, 50 g
- ✓ Triko s krátkým rukávem, funkční – 2 ks (2x Bloncka na cestách) – Nosím jej 2-3 dny, pak je přeperu. Jedno mám vždy na sobě, jedno v batohu, 120 g
- ✓ Funkční triko s dlouhým rukávem – po týdnu ho balím manželovi domů, 190 g
- ✓ Sukně sportovní, 130 g
- ✓ Tříčtvrteční legíny, 210 g
- ✓ Mikina funkční, 250 g
- ✓ Hodně tenká šustáková bunda – nepotřebovala jsem ji, 120 g
- ✓ Péřová bunda z Decathlonu FORCLAZ – NEJLEPŠÍ PO RÁNU A VEČER, NEBO KDYŽ JE VELKÁ ZIMA A FOUKÁ, NESMÍ ZMOKNOUT, 275 g
- ✓ Gore-tex bunda Mamut – protékala. Za mě je to předražená větrovka, 500 g
- ✓ Nepromokavé kalhoty RevolutionRace – parádní, 430 g
- ✓ Nepromokavé ponožky Dexshell – tenké, běžecké, krátké – za mě super, ale větší, nebo celodenní déšť neudrží, ovšem do mokrých bot po dešti jsou parádní, 55 g
- ✓ Pláštěnka – tenké poncho bez rukávů ze Sportisima, bylo příliš krátké a tím, že nemá rukávy, tak mi moc nepomohlo od promoknutí, 100 g

- ✓ Nákrčník – tunel, šátek a čelenka z funkčních materiálů (tunel lze použít i na spaní místo čepice), 100 g
- ✓ Trekové běžecké boty Gore-tex Salomon mám na nohách přes den, večer používám na přezutí sandály, ty váží 350 g
- ✓ Kšiltovka, 80 g
- ✓ Hygiena: Antiperspirant a 2x tester 1 ml voňavky Versace – přeci nebudu celý měsíc smrdět, že jo? Opalovací krém, krém na obličej proti vráskám – malé balení (proti vráskám tedy nepomáhal), zrcátko, podkladová báze, make-up, tvářenka + štětec, oční stíny + štěteček, voděodolná řasenka do deště i pod splav, rtěnka, odličovač očních stínů, odličovací tampóny cca 20 ks, vatové tyčinky 20 ks, papírové kapesníky 4 balíčky, tampóny, cestovní balení šampónu a kondicionéru, jelení lůž, kartáček na zuby a malá zubní pasta, 860 g
- ✓ Toaletní papír – doporučuji vytáhnout vnitřní ruličku, toaletní papír se pak lépe balí, 142 g
- ✓ Repelent – spíš fungoval jako vábnička na komáry, než jejich odpuzovač, 100 g
- ✓ Obyčejné mýdlo – 3v1 – na mytí, praní i holení (ano, holení, přeci nebudu chodit měsíc chlupatá jako Yetti), 100 g
- ✓ Filtr na vodu, 130 g
- ✓ Lékárnička: náplasti obyčejné, náplasti na puchýře Compeed – tzv. druhá kůže, obvaz, stahovací obvaz, mast na opruzeniny, mast na opary, tea-tree oil, léky proti průjmům, bolesti a teplotě – 1 platičko paralenu + 1 platičko brufenu, kapky na kašel, Strepisils, Coldrex horký nápoj 3 ks, pinzeta, zavírací špendlíky, jehla a nit, 490 g
- ✓ Vařič Jetboil, bomba, náhradní bomba, sirky, 1100 g
- ✓ Plechový hrnek, plastová miska na jídlo, plastová lžíce, 166 g
- ✓ Švýcarský zavírací nůž, 160 g
- ✓ Láhev na vodu 2x 750 ml, 250 g
- ✓ Kafe 2 v 1, pytlíky čaje, cukru a kyseliny citrónové, 200 g
- ✓ Jídlo: 4x ovesná kaše instantní, 2x čínská polévka, 1x Dobrý hostinec, 3x proteinová tyčinka – do začátku, jídlo průběžně dokupuji (pečivo, klobásu nebo tvrdý sýr, oplatek, občas jablko), 1200 g
- ✓ Itineráře vytisknuté z www.stezkaceskem.cz – nutnost, 50 g
- ✓ Mapy – papírové – nepoužila jsem ani jednu, zbytečnost, 800 g
- ✓ Deník + propiska – nemám čas nic psát – posílám s mapami domů, 100 g
- ✓ Mobil + nabíječka + stažené mapy.cz – offline ČR – stažené trasy severní větve Stezky Českem z www.stezkaceskem.cz, 230 g
- ✓ Power banka, kabel a adaptér na nabíjení, 380 g
- ✓ Trekingové hole, 565 g

Manžela jsem přemluvila, aby se mnou absolvoval alespoň kousíček Stezky. No, přemluvila. Normálně jsem mu řekla: „Jestli se mnou nepůjdeš, tak seš u mě obyčejná bačkora.“ A protože to žádná bačkora není, tak se sbalil a vyrazil na Stezku na pár dnů se mnou, respektive přesně na týden. Ještě že tak, podrobnosti vám pak popíšu v prvním dni přechodu, ať nepředbímám.

Dnes máme v plánu přesun z východu na západ. Sedáme do auta a vyrážíme. Cesta je dlouhá, alespoň mně to tak připadá. Nemůžu se totiž dočkat dobrodružství jménem Stezka. Marek cestou absolvoje pracovní schůzku v Praze a já kamarádké posezení s Klárkou.

A jelikož západ republiky nemáme moc prozkoumaný, rozhodneme se dnes navštívit a projít Mariánské Lázně. Když už jsme na „vejletě“, tak proč se sem nepodívat, že? Musím říct, že Mariánské Lázně, to jsou nádherné lázeňské parky, romantické kolonády, půvabné pavilony a příjemné kavárny. Město obdařené léčivými minerálními prameny a jedinečnou atmosférou. Krásné místo obklopené lesy.

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

Mariánské Lázně spadají do Karlovarského kraje. Jsou nejmladší ze známého trojúhelníku západočeských lázeňských měst a v roce 2021 byly přidány na seznam Světového dědictví UNESCO v rámci položky Slavná lázeňská města Evropy. Leží 27 km jihovýchodně od Chebu a vznikly v roce 1808 pojmenováním podle Mariiných pramenů.

V okolí Mariánských Lázní vyvěrá asi tak 100 minerálních pramenů. Zajímavostí je, že k léčebným účelům se jich používá pouze těchto šest: Křížový, Rudolfův, Karolinin, Lesní, Ambrožův a Ferdinandův. Prameny a jejich léčivé účinky byly obyvatelům okolních vesniček známy dávno před vznikem samotných lázní.

Zdroj: www.muml.cz/mesto/o-meste/historie/

Prošli jsme s Marýskem kolonádu a ochutnali léčivé prameny. Nejvíce nám chutnal Karolinin pramen. Ostatními bych tak maximálně čistila odpadní trubky. Brrrr, ale proti gustu žádný dišputát. Ale možná čím nechutnější, tím zdravější. Tak mě napadá, že jsem toho asi měla vypít víc.

U Zpívající fontány jsme si pak dali v restauraci výborné kafe. Holky, tam si musíte zajet. Tam jsou naprosto senzační číšníci. Milí, ochotní, úslužní, a ještě k tomu krááásní, a ten co nás obsluhoval, mi pořád říkal: „Madam,“ přestože jsem byla v kraťasech a v triku „Bloncka na cestách“ a vypadala jsem, že jsem právě slezla z hor. Nevím, jak by mě oslovoval, kdybych byla upravená a v šatech, ale jedno vím jistě, „Madam“ mi ještě nikdy nikdo neříkal. Zasním se. Chci tady zůstat a dívat se mu do krásných hnědých očí a nechat si říkat: „Madam.“

A najednou slyším: „Luci, zaplatíme a jdeme?“ Marek. Probouzím se ze snění, platíme a já se jen velmi nerada zvedám k odchodu. Ach jo.

Pak ještě procházíme Královskou cestou a oba nás velice překvapuje, jak kopcovité a zalesněné to město je. Neuvěřitelné a krásné.

Dokončíme prohlídku města, nakoupíme jídlo na večeri a zítřejší den a na jednu přichází překvapení večera. Měli jsme spát ve stanu v kempu, ale Marek tajně objednal ubytko v soukromí, prej: „Snad můžu svoji Bloncku pozvat na posledy do postele, ne? Stanu si užiješ dost.“

Miláček, a i když má pravdu, tak si myslím, že má hlavně postranní úmysly. Připijeme si sklenkou vína na Stezku a na zdraví a jdeme do hajan. Takže dobrou noc, zítra to všechno vypukne.

„Odvaha se nachází na nepravděpodobných místech.“

J. R. R. Tolkien

MYŠLENKY DNE:

Od rána mám na sobě triko Bloncka na cestách – a čekala jsem, že mě budou lidi poznávat a chtít se se mnou fotit, vždyť blog Bloncka na cestách existuje už CELÉ tři dny, ale nikdo takový se nenašel, a hlavně NIKDO TADY není. Město je vyliďněné, promenáda pustá, přestože začínají prázdniny. Asi jsou všichni na Stezce a já přemýšlím, jestli cestou zažiju i tu samotu, kterou tak nutně potřebuji, když jsou všichni z Mariánských Lázní na Stezce. No uvidíme.

AŠSKO

Ašsko se rozprostírá v nejzápadnějším výběžku naší republiky a řadí se do provincie Česká vysočina s průměrnou nadmořskou výškou 600 m. Je vhodnou lokalitou pro milovníky čisté přírody, turistiky, cykloturistiky, běžkování a rekreace. Spadají do něj obce Aš, Hranice, Hazlov, Podhradí a Krásná. Mikroregion je i v současné době z přírodního hlediska velmi rozmanitý a návštěvníkům nabízí široký rekreační potenciál. Krajina je utvářena rozsáhlými lesními porosty, jež zabírají 50 % plochy území regionu. Lesy postupují údolí, která dotváří ráz krajiny.

Jedná se o oblast s kvalitním životním prostředím, čistými vodami, vzduchem a minerálními prameny v Dolních Pasekách a Doubravě. V současné době se na Ašsku nenachází žádný velký zdroj znečišťování životního prostředí.

Zdroj: www.regionhranice.cz/assko

Dnes jsme ušli jen 23,5 km a celkem mám za sebou 23,5 km.

Trasa: Z Aše, do Rehau, a pak na nejzápadnější bod České republiky. Odtud po Stezce Českem na Krásnou, Aš, Halštrov. Dále přes Dolní Paseky do Vernéřova.

Den začíná idylicky, vospinkání do růžova se jako dva důchodci budíme v pět ráno. Takže vstáváme, snídáme a vyrážíme do Aše, kde máme v plánu nechat auto, sednout na vlak a dojet do Rehau – německého města vzdáleného asi pět kilometrů od hranic České republiky. Z Rehau chceme dojít k nejzápadnějšímu bodu ČR a začít tam Stezku Českem.

První drobné komplikace přišly už v Aši, kde jsme hledali místo k zaparkování auta. Nikde se nám to nezdálo dost bezpečné. Nakonec jsme našli dobrý flek pod kamerami u místního obchodu a s těžkým srdcem a obavami, zdali se s autem ještě někdy shledáme, zamířili k nádraží. Dle jízdního řádu jede vlak za tři čtvrtě hodiny a ke stanici to od auta máme asi šestnáct minut pěšky.

Dorazili jsme včas, nádražní budova je krásná a velká, jenomže zjišťujeme, že není správná, a že jsme jinde. V Aši jsou totiž tři nádraží, a to největší a nejkrásnější nevypravuje osobní vlaky. Kdo by to byl řekl? Vlak jede už za dvacet pět minut a ke správné železniční stanici to máme po svých skoro hodinu. Nemusím být velký matematik, abych si spočítala, že to nestihneme. To nám to parádně začíná. První den, první výchozí bod a už zmatkujeme. Vidím se, jak běžím s tím obřím báglem a proklínám se. A tady jsem poprvé moc ráda, že je tu Marek se mnou.

Vlakové nádraží, odkud jede vlak (respektive autobus) do Rehau

Bere do ruky telefon a se slovy: „Na tuhle chvíli jsem čekal od té doby, co jsem si v roce 2000 pořídil svůj první tlačítkový telefon Sony Ericsson a uložil jsem si do něj číslo na taxi v Aši, protože jsem měl tušení, že tu jednou budeš zmatkovat“ a se smíchem volá taxík.

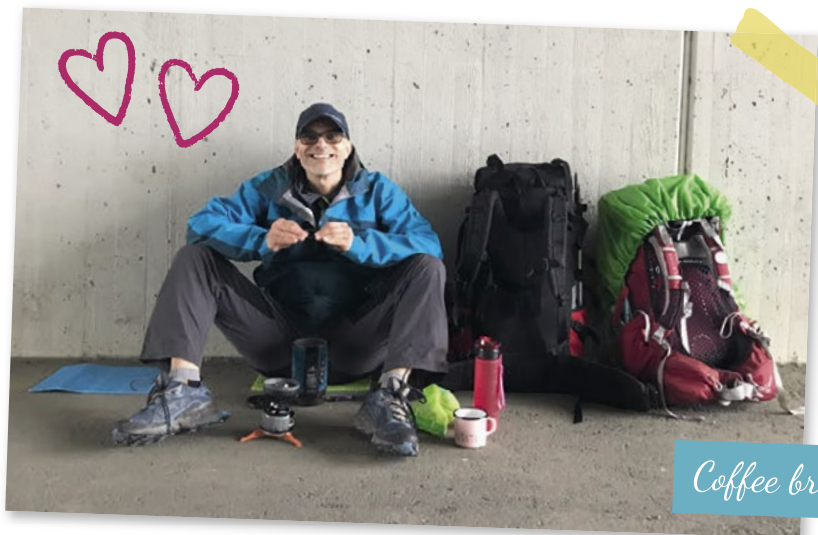
Ten nás doveze na správné nádraží. Tedy doufám. Ta ruina vypadá, že každou chvíli spadne. Jediné, co mě ubezpečí, že jsme správně, je digitální svítící cedule s odjezdy spojů. Jdeme koupit jízdenky. Vzápětí se dozvídáme, že vlaky mají výluky, a že do Rehau jede náhradní autobusová doprava. Takže se přesuneme na autobusové stanoviště. To je díkybohu jen sto metrů odtud. Sedáme do autobusu. Vyjždíme, abychom hned nato zjistili, že jedeme okolo toho prvního nádraží, u kterého jsme asi před půl hodinou bezradně stáli a volali taxík. Řehtáme se jako blázni, až to vypadá, že nás řidič vysadí a budeme zase na začátku naší cesty – u blbého nádraží. TO NEVYMYSLÍŠ.

Rehau je malebné městečko a z nádraží bezpečně najdeme turistickou značku vedoucí k nám, k nejzápadnějšímu bodu České republiky. Ovšem ještě v Německu začíná pršet, schováváme se pod dálniční most a čekáme, až se ta nejhorší průtrž přezene. A čekáme, jak jinak, než s kafem v ruce. Můj muž totiž s každou cestou zahájí „Tour de coffee“, tzn., že kdykoliv a kdekoliv je příležitost, pije se káva. Ani tato cesta nebude výjimkou. Pod mostem vytahujeme vařič a za dvě minuty už usrkáváme horké kafičko. Já se tady převlékám do dlouhého nepromokavého, jelikož to vypadá na celodenní déšť. Myslím, že někdo tam nahore mě chce už první den odradit.

Na nejzápadnějším bodu ČR se fotíme a Marek se bezúspěšně snaží otevřít schránku Stezky Českem. Neznáme kód k zámku a není tady signál, abychom se podívali na webové stránky Stezky, kde je kód uvedený. A tak alespoň v sešitu, který je opodál, čteme zápisky těch, kteří tady byli před námi a královsky se bavíme. Nejvíc nás rozesmál tento vzkaz: „Komáři tu ščipjó a sajó,“ souhlasím, komáři jsou tady krvelačné bestie.

Zbytek dne putujeme malebným Ašskem, přes Štítary a obec Krásná, kde stojí nádherná útulna vhodná k přespání. Opět procházíme Aš, kde obědváme – náš první, a ne poslední smažený sýr a hranolky.

Coffee break

Slovy klasika celý den průběžně „chčije a chčije“, v přístřešcích přečkáváme nejhorší deště. Počasí nás chtělo odradit, ale my se nedáme.

Navštěvujeme rozhlednu Háj a osadu Halštrov. Ochutnáváme minerální pramen Dolní Paseky a ve Verněřově se stavujeme v malinkatém, ale velice příjemném bistro Fichtl na kafe, rumík a zákusek. A teď to přijde.

*Nejzápadnější rozhledna
České republiky - Háj*

Najednou je mi hrozně zle, hučí mi v uších, motá se mi hlava, omdlévám. Mívám nízký tlak, a když je mi k tomu zima a příroda si usmyslí, že zrovna teď je vhodná chvíle, abych měla ty holčíčí dny, nemám najednou tlak žádný a omdlévám. Celý den mi byla hrozná zima, jelikož jsme zmokli a je chladno a často někde čekáme, až přejde největší slejvák. Hrozně mě bolí břicho a bedra, a tak ani netuším jak, a najednou nevím o světě. Marek se do mě snaží dostat zákusek a rum, nejde to. Ležím na lavičce v bistro, které má za dvacet minut zavírat, a já vím, že neujdu ani sto metrů, aniž bych sebou nepraštila o zem. Marýšek vidí, že je zle, chtěli jsme sice ještě ujít nějaký ten kilometr, ale to evidentně nepůjde, protože JÁ nepůjdu. A tak Marek hledá alternativu. Nakonec na radu místních spíme na dětském hřišti, které je nedaleko odtud. Marek postaví stan a uloží mě do suchého a teplého spacáku.

Okamžitě usínám a říkám si: „To to dobře začíná. Vážně si myslíš, že ujdeš 1000 kilometrů, když už po 23 jsi mrtvá??? Co bys dělala, kdyby tady nebyl Marek?“

Podruhé mě dnes zachránil a já jsem si uvědomila, že na sebe musím dávat víc pozor, obléct se, když je mi zima, dostatečně pít i odpočívat, když to budu potřebovat.

Tohle jsem ani na Facebook nepsala, aby se nestrhla lavina komentářů: „Okamžitě jed' domů.“ „Tohle nedáš.“ „Máme o Tebe strach.“ apod. Úplně stáčílo, že o mě měl strach Marek. Díkybohu to byl jediný takovýto zážitek.

„Srdce je silné, třebaže tělo je slabé.“

J. R. R. Tolkien

ZTRÁTY A NÁLEZY:

Ztráta: Ztracena jedna stříbrná náušnice.

Nálezy: Nalezen míč (kdyby přišla trdomyslnost), pytel plný peněz (bohužel dětských) a jedna botu. Akorát nevím, jestli jsme našli botu, nebo ztratili dítě... „Kevineeee!“

Dnes jsme ušli 34 km a celkem mám za sebou 57,5 km.

Trasa: Z Vernéřova na Hazlov, pak Německem do Schönbergu a zpět do České republiky na Plesnou a Liščí horu. Den končíme v Horních Lubech v penzionu Kozabar.

Ráno se probouzíme s prvními slunečními paprsky. Nebe je modré, nikde ani mráček, od rána svítí sluníčko, je příjemně. Paráda. Počasí je na jedničku. Do konce i mně už je dobře. Mám z toho radost, ani Marek už nebrblá, že bych měla jet domů a vzdát to. Snídáme, na plotě se snažíme usušit stan i včerejší mokré ponožky. Vypadá to, že vše klapne. Balím batoh, když tu vzhlednu a vidím, že má Marek orosené čelo a divně se rozhlíží: „Luci, podej mi, prosím, toaleták,“ šeptne.

„Ne, tady ne, Marku, jsme na dětském hřišti.“

„Já ale dál nedojdu, není tady nikde les, všude jsou jen domy, a asi tak za minutu se po*eru. Stejně sem nikdo nechodí, dívej se, jak je to tady zarostlé a špinavé. Tam v koutě pod stromem to nebude nikomu vadit, zakopu to,“ volá v běhu ke stromu s toaletákem v ruce.

Jsem ateista, ale tentokrát se modlím, aby ten jeho „poklad“ nikdo nikdy nevykopal.

Cestou k Hazlovu

Dneska putujeme přes Výhledy a Hazlov, kde obědváme v restauraci U hřiště. Během jídla dosušíme na plotu předzahrádky mokrý stan, ponožky i boty, z čehož mají všichni okolosedící ohromnou radost. Nejvíce se náš stan líbí místnímu Vietnamci, který ho osahává se slovy: „Doblý mateliál, kupim.“ Tak tak jsme ho ubránili. Stan, ne Vietnamce.

Tady taky zjišťujeme, že jsme si ze Stezky na tu vynikající baštu dva a půl kilometru „odskočili“ a budeme se muset vrátit. Než jsme na to přišli, byla jsem dokonce pyšná, že jsem našla přímo na trase místo, kde tak dobře vaří. Tak nenašla. Přiznávám se bez mučení, je to moje chyba. Sypu si popel na hlavu a jsem na sebe naštvaná. Budu muset více sledovat mapu. V itineráři Stezky bylo napsáno, že se jde přes Hazlov, tak jsem nás tam dovedla. Vůbec mě nenapadlo, že i když je nějaké místo v popisu cesty uvedeno, tak to neznamená, že musíme projít jeho centrem. Měli jsme ho jen tak okrajově líznout, což se nestalo.

Při návratu zpět na trasu procházíme skrz golfové hřiště, kde nás pobaví cedule s nápisem „POZOR, LÍTAJÍ TU MÍČKY!“, takže se sice zasmějeme, ale mimoděk se neustále rozhlížíme, aby nás nějaký golfista nezasáhl, protože praštění už jsem dost.

Míříme přes Schönberg do Plesné a opět nás překvapuje malebnost tohoto kraje. Všechna místní městečka jsou obklopená zdravými lesy a nádhernou přírodou. Krása. Je mi tu hezky.

V Plesné, kde si pochutnáváme na nanku, také potkáváme první stezkaře, respektive dvě stezkařky a Marek jim barvitě líčí, jak jsem ho už první den vedla na špatné nádraží, a jak jsme si dnes zašli navíc pět kiláků, protože neumím číst v mapě. Jsem prý nejhorší navigátor v historii lidstva. A jestli prej dojdu těch 1000 kilometrů sama domů, tak to bude zázrak. Ale i zázraky se dějí. Jsem toho důkazem.

Chvilí kráčíme s holkami přes pole a kolem několika rybníků a povídáme si, a pak se holky trhnou, že půjdou pomaleji, že prý moc spěcháme, což se mi nezdá. Já osobně si myslím, že se mnou nechtěly zabloudit.

Je pozdní odpoledne a my se rozhodneme, že ještě zdoláme Liščí horu a skončíme v Horních Lubech, v penzionu Kozabar, kde jsou dle itineráře „stzkaři vítání“.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bloncka na Stezce Českem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.